

slag er bedre end vort, kan vort Forslag ikke blive en Hindring, det er en Umulighed.

Vi mene, som sagt, at det er heldigt, at man holder hele denne Sag udenfor Fattigvæsenet. Nu siger det ærede Medlem for Odense, at ved vort Forslag paalægges der ikke nogen Pligt til at yde Hjælp. Jeg skal dertil svare, at det gør for saa vidt de Herrer's Forslag heller ikke, idet de paagældende skulle henvende sig til Fattigvæsenet, og det er dettes Ledere, der skønne over, hvorvidt Hjælp er fornøden, og i hvor høj Grad den tiltrænges. De paagældende, der maatte trænge til Hjælp, komme akkurat lige saa vidt ved vort Forslag som ved de Herrer's, og den Ordning, vi have foreslaaet, forekommer os at være meget god, fordi de fri Fattigkasser omkring i Kommunerne have let Adgang til at blive bekendte med de paagældendes Forhold, der søge Understøttelse. Nu siger det ærede Medlem, at man faar ikke Lovgivningsmagten med til, at Statskassen skal træde i Forbindelse med de fri Fattigkasser (*Marott*: Eller med en privat Forening). Ja, eller med en privat Forening. Det kan altsaa kun gælde for København, for de fri Fattigkasser ere jo stillede saaledes, at vi for et Øjeblik siden have forhandlet om, hvorledes Statskassen kan komme i Forbindelse med disse Understøttelseskasser udenfor København, og jeg skulde dog tro, at det ingenlunde vilde være vanskeligt for Statskassen i dette Tilfælde — det er sket i uhyre mange lignende Tilfælde —, hvor en gammel Institution som Københavns Understøttelsesforening virker og virker i det store og hele til afgjort Held, at træde i Forbindelse med den, mod hvis Ledelse der ikke mig bekendt fra nogen Side er rejst berettiget Indvending. Jeg tror derfor, at de Bemærkninger, det ærede Medlem paa et saa tidligt Stadium har fundet det rigtigt at fremsætte mod vort Forslag, falde til Jorden, og berøve ikke vort Forslag dets gode Sider. Med disse Ord skal jeg anbefale vort Forslag til det høje Tings, altsaa særlig det ærede Flertals Velvilje.

Vilhelm Lassen: Jeg skal ikke blande mig i den ædle Kappelstrid mellem det ærede Medlem for Odense (*Marott*) og det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (*Ellinger*) om, hvem af de to Herrer der har gjort det bedst. Det er en Strid, som jeg ganske vil overlade til dem selv at afgøre. Det ærede Medlem for Odense

sagde, da han motiverede det Forslag, han og hans Meningsfæller have stillet, et Ord, som jeg gerne vil anholde. Han brugte Ordet „Mobilisering“, og det vil jeg anholde, fordi jeg vil slaa fast her, at den Smule Indkaldelse, der er Tale om, bør man ikke klistre et saa stort Navn paa Ryggen af. „Mobilisering“ er noget meget alvorligt og meget stort, men hvad her er Tale om, er jo noget, der i sit Omfang ikke paa nogen Maade kan siges at være betydende. En Indkaldelse af 1,500 Mand i alt for en kort Tid er ikke noget, der ryster Samfundet. Man kan sige, det bliver vel gennemsnitlig en Mand eller ikke en Gang en Mand for hver Landkommune og et tilsvarende Antal for Byerne, saa det er ikke en Foranstaltning, der har indgribende Betydning for store Kredse i Samfundet. Desuden ved det ærede Medlem for Odense sikkert, at den største Del af det indkaldte Mandskab allerede i Løbet af faa Dage vil vende tilbage til deres Hjem. Det er altsaa, som jeg sagde, ikke nogen stor Foranstaltning, her har været Tale om.

Det er Folk i en Alder fra 22—23 til 28—29 Aar, altsaa Folk, der i Reglen enten ikke have stiftet Familie eller i hvert Fald ikke have nogen stor Familie, Indkaldelsen gælder, og den kommer paa en Tid, hvor Arbejdet ikke er overdreven rigeligt, og hvor der heller ikke er det mest lønnende Arbejde. Det tør derfor antages, at den Nød, der er Tale om i denne Forbindelse, ikke indtræffer i overdreven mange Tilfælde, men jeg er enig med de to ærede Ordførere for de to Forslag om, at hvor der er Nød, er det rimeligt, at man træder hjælpende til, og jo mindre denne Nød er, og i jo færre Tilfælde den indtræffer, des lettere er det for det offentlige at afhjælpe den. Jeg mener derfor, at Flertallet i dette Ting vil stille sig velvilligt til Tanken i disse Forslag og overveje, om der er en Udvej til uden alt for store Omsvøb og uden at skabe ny Organer at bringe Hjælp i de faa Nødstilfælde, her er Tale om. Jeg skal derfor tillade mig at henstille, at man underkaster disse to Forslag en kort Udvalgsbehandling i Lighed med det, der vil ske med de Forslag, der vare paa Dagsordenen forud for disse to.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg skal først omtale Forslag til Lov om Ændring i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9. April 1891. Dette Lovforslag falder, som det vil ses, i to Dele.